

Rob Zombie tar över

6 december 2012 kl 14:36

KONSERT

Rob Zombie & Marilyn Manson Hovet

Marilyn Manson är mannen som Alice Cooper anser sig ha lånat ut sin identitet till, men han är också den som, tillsammans med sitt självbetitlade band, använt alla eventuella lån till att bygga en diskografi ströslad med oemotståndlig burlesk glamrock.

Rob Zombie hade en gigantisk hit – på 90-talet – med sitt band White Zombie men har sen dess gått vidare till att bubbla som b-filmsregissör (bland annat med den söta och fullkomligt osevärda "House of 1000 Corpses").

Båda håller till i Hollywood och när de turnerar tillsammans är det just film som knyter dem samman: Evil Twins Tour lånar namn, affisch och scenografi från skräckfilmsvärlden.

Manson öppnar och hinner med flera klädomyten redan under de första låtarna. Han blandar material från senaste skivan med sina största hits och svänger från katolsk präst till slaktare. Men engagemanget är lågt, han sjunger över en inspelad version av sin egen röst, och när han kryper runt på alla fyra på scenkanten ser han mest ut som en överårig diva som blivit trött i fötterna. Och när artisten som gjort blasé till en livsstil möts av gäspningar blir det tydligt att cynism fungerar bäst när den möts av chockerad naivitet, inte av korvätning.

Rob Zombie har valt den klassiska skräckfilmsorgeln som sin signaturljud. På scenväggen syns projicerade snuttar av Frankenstein, från micken hänger gudinnan Kalis skelett och däremellan står Zombie själv, vevande med en gigantisk robotarm och hojtande "Jesus Frankenstein". John 5, sminkad som Jokern från "Läderlappen", spelar tvåhövdad gitarr och förvandlar "Duelling Banjos" från "Den sista färden" till ett gitarrsolo.

Mellan dem paraderar under hela konserten ett stort antal lastbilsstora robotar: de blåser rök, dansar och betar sig allmänt antropomorfiskt. Zombie, i tunika och utsvängda jeans, ser ut som en ond hippie doppad i lera. Hans röst är hes men stark och han är en så naturligt övertygande agitator att han skulle kunna förvandla Japan till en nation av mjölkdrickare med bara ett par ord och ett nonchalant kast med dreadlockarna. Nakna häxor dansar över skärmarna och kanoner sprutar konfetti över publiken.

Så här går det alltså när man ger en skräckfilmsnörd en arenabudget: han bevisar, på cirka 50 minuter, att alla andra bara drullat omkring som fyllon i ett tält på jakt efter en bra idé. I näst sista låten, Alice Coopers "School's out", blir det tydligt att Rob Zombie är den verkliga förvaltaren av chockrockarvet.

ELIN UNNES
kultur@svd.se